

פֶּרֶק עֶשְׂרִים וַחֲמֵשֶׁה

אורות כְּחַלִּים וְאֲדָמִים

אורות המסכה הבליטו את פניו של סב התינוק אבו מועמר, שהחוריו כסיד. דבריו של חאלד אחיו הצליחו לערער את שלות נפשו ולגרם לו בהלה אמתית. מחלת העור של דאוד בנו יחדו הציקה לו כבר זמן רב, אך לא ברמה של תחושת סכנה. אלא שחאלד הצליח לזעזע אותו.

'מיד עם תם מסבת ה'עקיקה' אתקשר לרופא הרוסי הוא, שיזרז את הטפול', הבטיח לעצמו. אלא שמנוחת הנפש כבר נלקחה ממנו, ואחרי מספר דקות הוא החליט: עכשו.

אבו מועמר יצא מן האולם השוקק חוגגים, מנות וריחות – לחצר השקטה, שם הקיש באצבעות רועדות את המספר הבינלאמי.

בבית המרפא בסוצ'י ענו לו מיד, אבל הוא בקש לשוחח אישית עם דוקטור אולג, ועכשו.

"שבועים זה הרבה זמן!" הוכיח את הרופא הרוסי, לאחר שזה עלה על הקו, "אנשים יכולים למות במהלך ההמתנה", חדד. "אני רוצה שתקדים את הטפול בבן שלי למחר!"

"זה בלתי אפשרי בכלל!" הודיע לו הרופא מעבר לקו.

"אם תקבל עוד עשרים אלף דולר זה יהיה אפשרי?" זעם השיד.

"אה... לא... כן.... נראה..." התבלבל דוקטור אולג. מוחו נסה לאתר אפשרויות מחוץ לקפסה; אפשר לשכר את הבית הסמוך... אפשר לשלח הביתה כמה אנשים ו...רגע! אולי יזיז את גברת סדובסקה לחדר השרות, ובדבש שיועד לטפול בספחת שלה - ישתמש לבנו של השיד?

כן! זה יהיה רעיון מצאין! ככה יקבל מרוח נשימה עד שיגיע הדבש החדש.

אבו מועמר נכנס בחזרה לאולם בדיוק בעת שחמז חתנו גזר קוצות משערותיו הסמיכות של התינוק, שהגיב בבכי קולני וזועם. "די, די...שקט!" לטף אבו מועמר את לחיו הרכה.

בעת הוא היה ננוח הרבה יותר. מחר, יארז מזודה גדולה ויטוס עם דאוד לרוסיה. אומרים שסוצ'י היא עיר יפה מאוד...

*

אלכס, בוריס וסרגי הנמיכו קולות. הם ידעו היטב שהזמן פועל לרעתם, ודוקטור אולג הזועם לא ימתין להם עוד ימים רבים. לא פלא שהם בקשו כבר באותו לילה לחדר לכפר הנפש ולמצא את צנצנות הדבש היקרות. כדי שהמשימה תכתר בהצלחה, הם החליטו לעשות מאמץ משלש, בו כל אחד מהם יתן את חלקו.

בעוד הם מנסים להגיע להסכמות מי ילה, לאן ומתי - כבו לפתע כל האורות בחנה.

הַשְּׁלוּשָׁה קָפְאוּ לְרַגַע בְּמִקּוֹמָם. הַחֲשֵׁךְ הַבְּלִתִי צָפוּי הֵמָּם אוֹתָם.
לְאַחַר שֶׁהִתְעַשְׂתוּ פָּנוּ לְבַדֵּק מָה גָרַם לְהִפְסֵקֶת הַחֲשֵׁמֶל הַפְּתֵאוֹמִית.
אֲרוֹן הַחֲשֵׁמֶל הָיָה לִיד הַפְּתַח, מִחוּץ לַמְּבִנָּה. הֵם פָּסְעוּ בְּזֵהִירוֹת
לְעֵבֶר הַדֵּלֶת וּפְתַחוּ אוֹתָהּ לְרוּחָהּ. עַל רֶקַע הַחֲשֵׁכָה שֶׁבְּחוּץ – נִרְאוּ
אוֹרוֹת מְהֻבְּהָבִים בְּכַחַל וּבְאָדָם, שֶׁפְּרוּשִׁם הָיָה יָכוֹל לִהְיוֹת רַק אֶחָד:
מִשְׁטָרָה בְּשִׁטַּח!

לוּ הָיָה מְדַבֵּר בְּאִזְרוּחִים שׁוֹמְרֵי חֵק, וְדָאֵי הָיוּ הַשְּׁלוּשָׁה רְגוּעִים,
אוּלַי אֶפְלוּ שִׁמְחִים עַל כִּי מִיִּשְׁהוּ בְּסִבִּיבָה יָכוֹל לָבוֹא לְעִזְרָתָם. אֲלֹא
שְׁלֹא סְרָגִי, לֹא אֲלַכְס וְדָאֵי שְׁלֹא בּוֹרִיס הָיוּ מְאֵלוּ שֶׁהַחֵק נִרְ לְרַגְלָם.
הַחֲטִיפָה שֶׁל דּוֹקְטוֹר בְּאֵרוֹזוֹ הִיָּתָה רַק אַחַת מִשְׁרִשְׁרֵת שֶׁל מַעֲשִׂים
שֶׁהִשְׁתִּיקָה יָפָה לָהֶם.

אֶל מוֹל הַבְּהוּבֵי הַנִּיָּדָת, שֶׁקְרוֹב לְדָאֵי אוֹרְבַת לָהֶם מֵעֵבֶר לַגֶּדֶר,
תָּהוּ הַשְּׁלוּשָׁה מָה יַעֲשׂוּ. סְרָגִי הֵבִיט בְּעֵינָיִם עֲצָבָנִיּוֹת מְסִבִּיב וְזָהָה אֶת
הַצֵּלְלִית הָאֶפְרָה בְּמִרְחָק. הוּא הַצְּבִיעַ בְּדַמְמָה לְעֵבֶר לוֹל הַתְּרַנְגוּלוֹת
הַנְּטוּשׁ שֶׁעָמַד בְּקִצָּה הַחֲצָר הַגְּדוֹלָה וְלַחֲשׁ: "טוֹדָא" (– לְשֵׁם). כָּל
הַשְּׁלוּשָׁה מָהֵרוּ לְעֵבֶר הַמְּבִנָּה הַמְּתַפּוֹרֵר מְנַסִּים לְמִצָּא לָהֶם מְסִתוֹר
מְצֻלָּח.

מִמֶּשׁ בְּאוֹתָן דְּקוֹת גְּלָה דּוֹקְטוֹר בְּאֵרוֹזוֹ שֶׁהוּא נוֹתֵר לְבָדוּ מוֹל
דֵּלֶת פְּתוּחָהּ.

'לֹא כְּדָאֵי לָתֵת לְהַזְדַּמְנוֹת הַמְּפֻלָּאָה לְחֻמְק', חֲשַׁב בְּהִתְעוֹרְרוֹת.
בְּצַעֲדֵי חֲתוּל זְהִירִים, כְּשֶׁהוּא נִצְמַד לְקִירוֹת וּמֵאֲזִין מְדֵי רֶגַע לְסִבִּיבָה,
יָצָא מִן הַבֵּית הַשְּׁקוּעַ בְּאֶפְלָה. הוּא מָהֵר לְעֵבֶר שְׁעַר הַחֲצָר, אֶדְ שֵׁם
גְּלָה לְמַרְבֵּה אֲכַזְבָּתוֹ כִּי הַשְּׁעַר הַגְּדוֹל נְעוּל הֵיטָב.

הוא הביט מסביב והבחין באורות המרצדים. לרגע חשב גם הוא שמדבר בניידת משטרה וקנה שהשוטרים שבה יפרצו פנימה וישחררו אותו. אלא שבסקירה מהירה ממקום עמדו הבחין שלמרבית ההפתעה האורות מגיעים מלמעלה, מבין ענפיו של העץ הגדול.

עיניו הפעורות הוצרו אט אט באכזבה עמקה. פנס מהבהב, אפילו בכחל-אדם, מעולם לא עזר לאיש לברוח מהכפלא...

או שכך?

בארוזו הזדקף ולבו החל להאיץ. 'זוהי כן הזדמנות', לחש לו לבו. המארחים ה'נפלאים' שלו אינם בשטח. כרגע לפחות לא רואים אותם ועליו לנסות לחמק. אף לאן???

הוא החל להקיף את הוילה בצעדים זהירים, מודע לכך שבוריס, אלכס או סרגי עלולים לצוץ מולו ללא התרעה מקדמת.

קול שעול חנוק גרם לו לקפא במקומו. הקול הגיע ממבנה מעפוש בקצה החצר, ודוקטור בארוזו הבין שעליו להתרחק לצדו השני של הבית, בתקנה ששם לא אורב איש משוביו.

צללית כהה חלפה לידו וגרמה לו לקפץ ממקומו בבעתה. החתול, שמהר לאי שם, נבהל עוד יותר ממנו וחמק במהירות מתחת לפשפש צדדי, שבארוזו לא הבחין בו קדם לכו. שער העץ הקטן היה אף הוא סגור, אבל שני הזמן ומזג האויר נתנו בו אותות, והחבורים הרופפים רמזו לו שאפשר יהיה, במאמץ רב אמנם - לעבר דרכו!

מכיון שמסביב לא נראו כל אפשרויות נוספות, מהר בארוזו ונשכב על האדמה. הוא הדף את השער כלפי מעלה בעזרת כתפיו והחל

דוּחַף אֶת עֲצָמוֹ בְּרוּחַ הַצֵּר שֶׁנוֹצֵר. שִׁפְתָיו מִלְמְלוּ תַפְלָה לְבוֹרָא עוֹלָם,
שֵׁיעֵזוֹר לוֹ בְּרַגְעִים הַקָּשִׁים הִלְלוּ וַיִּסַּע לוֹ לְצֵאת לַחֲפָשִׁי.

סְנַטִּימֵטֵר אַחַר סְנַטִּימֵטֵר נִדְחָף בְּאֵרוֹזוֹ, מִסִּיט אֶת הָעֶפֶר לְצַדְדִים.
הוּא יָדַע הֵיטֵב שְׂאֵף שְׂזוּהֵי מְלֹאכָה הָאֲסוּרָה בְּשֶׁבֶת בְּגִלְל 'חֶרֶשׁ', הָרִי
שִׁפְקוּחַ נֶפֶשׁ דּוּחָה אֶת הַשֶּׁבֶת וַיֵּשׁ לוֹ כְּעַת מְצוּהַ חֲשׂוּבָה; לְהַצִּיל אֶת
עֲצָמוֹ מִיַּד שׂוֹבִיו מִבְּקָשֵׁי נֶפְשׁוֹ.

הֵרֵאשׁ כְּבֵר הָיָה בַּחוּץ וְכַעַת הִגִּיעַ תּוֹרָן שֶׁל הַכְּתָפִים.

כְּתָפָיו הָיוּ רַחְבּוֹת מְדֵי וְנִתְקְעוּ שׁוֹב וְשׁוֹב, כְּשֶׁהִקְרָשִׁים מוֹתִירִים
עֲלֵיהֶן שְׂרִיטוֹת מְדַמָּמוֹת. בְּרַגַּע כָּלְשָׁהּוּ הוּא חָשַׁב שֶׁ־זֶהוּ! הוּא לֹא
יִצְלִיחַ לְהִדְחֹף יוֹתֵר, אֲבָל הָעֵץ הָעֵתִיק נִכְנַע לְבִסּוֹף, נִשְׁבַּר וּפְנָה
לְכַתְּפָיו מְקוֹם.

אַחַר כֵּן הִגִּיעַ תּוֹרָן שֶׁל הַיָּדִים; יָד וְעוֹד יָד נִשְׁלְפוּ הַחוּצָה וְהִפְכוּ
חִישׁ מֵהָר לְמִדְחָפִים, שִׁסִּיעוּ לְיֵתֵר גּוֹפּוֹ לְצֵאת.

זֶהוּ... הוּא הָיָה בַּחוּץ, מְתָרוֹמֵם בְּזִהִירוֹת, בּוֹדֵק אֶת הַשְּׂרִיטוֹת
הַשְּׂטָחִיּוֹת שֶׁלָּהֶן זָכָה וּמִתְקַשֶּׁה לְהֶאֱמִין שֶׁהַגֹּדֵר הַסְּגוּרָה שֶׁל חוֹת
הַבְּרוּשִׁים הַמְּאִימָת - נוֹתְרָה סוֹף סוֹף מֵאַחֲרָיו.